

РЕШЕНИЕ

№ 6733

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110100792 по
описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

02.05.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично
заседание на шести април през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретар ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА **гр. дело № 792/2023 г.** по описа
на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от ЗК „ЛИ“ АД срещу СО, като се твърди, че на 26.03.2018 г., около 13:00 ч. при движение по Околовръстен път с посока от с. Герман към бул. „Цариградско шосе“ и на кръстовището със Стар лозенски път, лек автомобил „Ауди А6“, рег. № СВ КР, управляван от П. П. Х. преминава през несигнализирана и небезопасна дупка в следствие на което по автомобила били нанесени вреди. Поддържа, че към момента на ПТП-то била налице валидно сключена застраховка „Каско“, обективиран в застрахователна полица № 93017100949 с период на застрахователно покритие от 19.07.2017 г. до 18.07.2018 г. Навежда доводи, че за инцидента бил съставен протокол за ПТП, като била образувана и застрахователна преписка (именувана „щета“) № 0000-1261-18-251152, по която било изплатено застрахователно обезщетение в размер на 4799,72 лева с платежно нареждане от 20.09.2018 г. Излага съображения, че с плащането на

застрахователното обезщетение е встъпил в правата на увредения срещу делинквента. Твърди, че ответника е поканен да заплати претендираната сума с покана от 26.10.2018 г., но същата не била заплатена, поради което се дължала и мораторна лихва в размер на 1462,58 лева за периода от 19.11.2018 г. до 01.09.2022 г. Поддържа, че има правен интерес от предявените искове, тъй като била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, но ответника бил възразил. Иска да бъде признато за установено, че ответника дължи претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като претенциите се оспорват. Твърди, че вредите не са настъпили от механизма посочен от ответника, като освен то липсвали каквито и да било доказателства на мястото на ПТП-то да са налице неравности по пътя. Поддържа, че протокола за ПТП бил съставен формално – без снимков материал и не се ползвал с материална доказателствена сила отношение на отразените в него обстоятелства във връзка с механизма на ПТП-то. Прави възражение за съпричиняване, като сочи, че по делото липсвало доказателства за скоростта на движение на лекия автомобил, съответно, че водачът бил спазил правилото на чл. 20 ЗДвП. Навежда доводи, че застрахователното обезщетение било платено при липса на правно основание, тъй като в случая липсвала хипотеза на покрит застрахователен риск, поради което в случая не били налице предпоставките на чл. 410 КЗ. Излага съображения, че пътят е бил поддържан, като е изпълнявал задълженията си по текущата нормативна уредба. Оспорва получаването на регресната покана, тъй като не било ясно на коя дата и от кое лице е получена същата, респ. дали е лице от СО, поради което прави извод, че не е изпадал в забава, поради което и претенцията за мораторна лихва следвало да бъде отхвърлена. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415 ГПК, във вр. чл. 410 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В чл. 410 КЗ е уредено едно специално суброгационно право в отклонение от правилата по чл. 74 ЗЗД, тъй като застрахователят при настъпване на застрахователното събитие не изпълнява чуждо правно задължение, а изплащайки застрахователно обезщетение, изпълнява свое договорно задължение, вследствие на което по силата на чл. 410 КЗ встъпва в правата на увредения срещу причинителя на вредата или срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, обезпечил деликтната отговорност на виновния за настъпването на процесното ПТП водач на МПС. Но когато причинител на вредата е лице, комуто е възложена някаква работа, по силата на чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД отговорност носи и възложителят за вредите, причинени от изпълнителя на възложената работа при или по повод нейното изпълнението. Макар че в правната норма, регламентирана в чл. 410 КЗ, не е предвидена правната възможност заплатилият по имуществено застраховане обезщетение застраховател да встъпи в правата на увредения срещу носещия гаранционна, обезпечителна отговорност възложител на виновното лице за причиняване на вредоносния резултат, в т. 15 от Постановление № 7/1977 г. на Пленума на ВС се приема, че суброгацията на застрахователя включва и правната възможност той да предявява искове за реализиране на отговорността по чл. 47 - 49 ЗЗД, когато са налице основания за нея. Макар и тези тълкувателни разяснения да са дадени при

действието на чл. 344, ал. 1 (отм.) ЗЗД, те са приложими и при тълкуването на чл. 410 КЗ, тъй като обективизираната от законодателя нормативна воля в тези две разпоредби е една и съща.

Когато правото на собственост върху повредената вещ, от която настъпват вредоносните последици, принадлежи на юридическо лице, то следва да носи уредената в чл. 49 ЗЗД, във вр. с чл. 45 ЗЗД гаранционно-обезпечителна отговорност за виновното деяние (действие или бездействие) на физическите лица, на които е възложило да поддържат в изправност повредената вещ. Когато при ползване на вещта е допуснато нарушение на предписани или други общоприети правила, отговорността е по чл. 45 ЗЗД, съответно чл. 49 ЗЗД. В този смисъл са задължителните за съда тълкувателни разяснения, дадени в **т. 3 от Постановление № 4/1975 г. на Пленума на ВС** и **т. 2 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на ВС**.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. Тази отговорност има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Правните субекти, които са възложили работата, във връзка с която са причинени вредите, не могат да правят възражения, че са невиновни в подбора на лицата и да се позовават на други лични основания за освобождаването им от отговорност. Юридическите лица носят обезпечително-гаранционната отговорност по чл. 49 ЗЗД, дори когато не е установено кой конкретно измежду работниците и служителите на юридическото лице или изпълнителят на работата е причинил вредоносния резултат, като в този смисъл е и задължителната съдебна практика – **Постановление № 7/1959 г. на Пленума на ВС**.

Предпоставките за възникване на регресното право на застрахователя по имуществено застраховане срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на имуществени вреди (делинквента) изисква кумулативното осъществяване на следните предпоставки: **1)** наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по имуществена застраховка; **2)** за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т.е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; **3)** застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ и **4)** към момента на настъпване на застрахователното събитие (ПТП), делинквента да е имал задължение да поддържа пътя на който е настъпило ПТП-то.

Между страните не се спори, поради което с доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е отделено за безспорно: **1)** че към момента на твърдяното ПТП е била налице валидно сключена застраховка „Каско“, обективиран в застрахователна полица № 93017100949 с период на застрахователно покритие от 19.07.2017 г. до 18.07.2018 г.; **2)** че с платежно нареждане от 20.09.2018 г. е заплатена сумата от 4799,72 лева.

Представен е Протокол за ПТП № 1700705/26.03.2018 г., като се установява, че на 26.03.2018 г., около 13:00 ч., лек автомобил „Ауди А6“, рег. № СВ КР се движи по Околовръстен път с посока от ул. „Патриарх Герман“ към бул. „Цариградско шосе“ и на кръстовището със Стар Лозенски път, превозното средство преминава през необезопасени дупки на пътното платно.

Протоколът за ПТП по своята правна природа представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 178 ГПК, ползващ се с обвързваща съда материална доказателствена сила относно обективизираните в него обстоятелства за датата, мястото, механизма на увреждането и причинените вреди на автомобилите. В този смисъл е и преобладаващата практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК – напр. **Решение № 24 от 10.03.2011 г. на ВКС по т. д. № 444/2010 г., I т. о., ТК**, в което се приема, че *„Протоколът за Пътно-транспортно произшествие, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК (чл. 143 ГПК (отм.). Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ...; Решение № 73 от 22.06.2012 г. на ВКС по т. д. № 423/2011 г., I т. о., ТК*, в което се приема, че *„Първият поставен въпрос е решен в противоречие със задължителна практика на ВКС. С Р № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на I т. о. е прието, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ.“*.

Прието е заключението на САТЕ от което се изяснява, че механизма на ПТП-то е следния: на 26.03.2018 г., около 13:00 ч., лек автомобил „Ауди А6“, рег. № СВ КР се движи по Околовръстен път с посока от ул. „Патриарх Герман“ към бул. „Цариградско шосе“ и на кръстовището със Стар Лозенски път, превозното средство преминава през необезопасени дупки на пътното платно. Вещото лице е посочило, че в следствие на инцидента по автомобила са били нанесени вреди, като видимите такива са били по предна дясна и задна дясна гума и джантите, а отделно от това в заключението е отразено и другите увредени части, както и необходимите технически дейности във връзка с възстановяване на увредения автомобил. Изяснено е, че стойността необходима за възстановяване на увредения лек автомобил е в размер на 4850,82 лева. В открито съдебно заседание от 06.04.2023 г., вещото лице е изяснило, че от данните по делото не може да се направи категоричен извод за размера на неравността по пътя, но от скицата в административно наказателната преписка може да се направи извод, че широчината е била около 1 метър. На следващо място е установено, че няма данни, за да може да се направи извод за това с каква скорост се е движел автомобила, но скоростта не е била по-малка от 40 км./ч. Вещото лице е пояснило какъв е механизма на увреждане на въздушната възглавница на амортизьорите, което в случая с оглед механизма било често срещано и възможно, като се получавало при попадането в сравнително дълбока дупка. Посочено е, че в случая категорично е изплатено обезщетение за две въздушни възглавници, като е пояснено, че няма данни за увреждане на амортизьор. Увреждането било на самата въздушна възглавница. От експертна гледна точка е пояснено, че амортизьор може да се увреди принципно при попадане в дупка, но много трудно, което мотивира от техническа гледна точка. Уточнено е, че няма данни за увреждането на преден десен амортизьор, а само на въздушните възглавници, като при това увреждане се нарушавала херметичността на възглавницата, при което автомобилът спадал до най-ниското си ниво, но това можело да се появи и след 10-15 километра. Експертът е уточнил, че има издадена фактура по която имало отразено един амортизьор, въздушна възглавница една на брой, демонтаж-монтаж на въздушната възглавница и калибриране на самия автомобил. Изяснено е, че там където е амортизьора била другата въздушна възглавница – едната била предна, а другата задна. Посочено е, че в случая при предното окачване, нямало как да се смени само въздушната възглавница без амортизьора, както можело да стане при задната въздушна възглавница. Това било така, тъй като задната въздушна възглавница само се нанизвала, а предната въздушна възглавница била в комплект с амортизьора. Вещото лице е посочило, че при предната въздушна възглавница този комплект с амортизьора е като един детайл и не може да се смени само едното, без да се

смени и другото – за което дава пример с други автомобилни детайли, като сочи, че се касаело за корпус с цял механизъм. Това било причината при задната въздушната възглавница да е отразена само последната, а при предната и амортизатора, тъй като при предното окачване нямало иначе как да се извърши подмяната и ремонта. Посочено е, че автомобилът не може да се движи с една увредена въздушна възглавница, тъй като дори след 10-15 км. последният спаднал и гумата опира в калника, когато вече автомобилът не можел да се движи. Експертът е посочил, че по принцип е било възможно въздушната възглавница да е била увредена, но след пропадането в дупката да се е доувредило, но при тези данни не може да се направи категоричен извод в тази насока. Освен това е уточнено, че ако се представят други доказателства може да се направи технически извод дали с въздушната възглавница е подменен и амортизатора.

Съдът, като извърши преценка на заключението на САТЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

В случая безспорно е установено, че процесното ПТП е настъпило в рамките на гр. София, поради което собственик на пътя се явява ответника, поради което именно последният е имал задължение да го поддържа. Тоест улицата, на която е реализирано произшествието, се намира в населено място и представлява местен път по смисъла чл. 3 ал. 3 Закона за пътищата и като такъв е публична собственост на СО (чл. 8, ал. 3 ЗП). На основание чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 ЗП, именно ответникът е задължен да осъществява дейностите по поддържането му, включително да означа съответната неравност – дупка, с необходимите пътни знаци, с оглед предупреждаване на участниците в движението (арг. чл. 13 ЗДвП), както и да отстрани съответни препятствия във възможно най-кратък срок (арг. чл. 167, ал. 1 ЗДвП). Като не е изпълнил това си задължение, същият е изпълнил фактическият състав на чл. 49 ЗЗД, във вр. чл. 45 ЗЗД, като с оглед установеното по делото именно поведението му е станало причина за настъпване на процесното ПТП, поради което следва да заплати на застрахователя дължимото регресно вземане за изплатеното застрахователно обезщетение, тъй като с плащането на застрахователното обезщетение последният е встъпил в правата на увредения срещу делинквента.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че са налице всички материални предпоставки за уважаване на предявения иск, като с оглед принципа на диспозитивното начало, който е основен за българския граждански процес (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), претенцията следва да бъде уважена в пълния предявен размер.

Съдът не споделя доводите на ответника, че поради липса на снимков материал, фактите по делото са недоказани. В закона няма ограничение на доказателствените средства, които могат да се използват за установяване на противоправно поведение, вреди и причинно-следствена връзка. Освен това в настоящия случай приложим е чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд, а не чл. 2, ал. 2 от същата. В чл. 6, т. 4 от Наредба № Из-41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за

съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Гаранционния фонд в приложимата към датата на настъпване на произшествието редакция след изменението с ДВ, бр. 19 от 2017 г., съгласно която не се посещават от органите на МВР - "Пътна полиция", и не се съставят документи за повреди на МПС, които не са причинени от друго ППС, освен когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход. Тоест, няма пречка ПТП-то, неговият механизъм и вредите произтичащи от това да се установяват с всички доказателствени средства, които са допустими според българския граждански процес. Последният не познава т. нар. „предустановени“ доказателства, чиято функция е доказване на определени обстоятелства само с определени доказателствени средства. Фактът на ПТП-то, механизмът му и неговите последици, респ. вреди могат да се установяват с всички доказателствени средства по ГПК, дори когато мястото на произшествието не е било посетено от органите на МВР и не са съставени съответни протоколи за ПТП, оглед и пр.

Настоящият съдебен състав намира, че безспорно е установен – от събраните писмени доказателствени средства и заключението на САТЕ механизма на процесното ПТП. В тази насока не могат да се споделят възраженията на ответника, че не било посочено къде точно на улицата, съответно при какви размери на дупката било настъпило ПТП-то. От една страна както беше посочено релевантните обстоятелства са изяснени категорично от събраните писмени доказателствени средства и заключението на САТЕ, а от друга страна е правно абсурдна тезата на ответника, че следвало да се посочат и размерите на дупката. Подобно задължения за увреденото лице няма. Напротив, релевантен е противоправният резултат, а с оглед изясненото по-горе от правна страна по-скоро релевантен е извод в противна насока – ответникът следва да организира така поддържането на пътната мрежа на територията на СО, респ. гр. София, че да няма дупки при попадането в които да се увреждат автомобилите, респ. ако са налице дупки или ремонтните дейности свързани напр. с изрязване на асфалт, продупчване на покритието и т.н., то те да бъдат надлежно обозначени, за да може всеки водач на МПС да може да ги възприеме своевременно и да предприеме своевременни действия и мерки за избягване на препятствието на пътя.

На следващо мястото, настоящият съден състав намира, че не следва да взема предвид възраженията на ответника досежно облигационното отношения по застрахователния договор и общите условия към него, съответно, че застрахователят бил платил без наличието на правно основание. Основен принцип на облигационното право е този за относителното действие на облигационното отношения, поради което договорът поражда действие само между страните, а по отношение на трети лица, когато законът го допуска, поради което само в последната хипотеза трети лица могат да черпят възражения от договорните отношения, какъвто не е процесният случай – арг. чл. 21, ал. 1 ЗЗД. В този смисъл, доводите на ответника, че не били налице условията по застрахователния договор за плащане на застрахователното обезщетение са ирелевантни и не следва да бъдат вземани предвид.

По отношение направеното възражение за съпричиняване от страна на ответника, съдът счита, че по делото не са сочени, респ. не са събрани доказателства, че водачът с

поведението си обективно е допринесъл за настъпването на ПТП-то и резултата от него, вкл. с оглед скоростта на движение (предвид изясненото от заключението на САТЕ), поради което с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

По отношение претенцията на за мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

В новелата на чл. 412, ал. 3 КЗ е предвидено, че в срок 30 дни от представянето на всички доказателства застрахователят трябва: 1. да определи и изплати размера на своето задължение по предявената претенция, или 2. мотивирано да откаже плащането. Следователно, една след изтичане на срока за доброволно плащане длъжника изпада в забава. Тази норма обаче има ограничен обхват – приложима е само когато са налице регресни отношения между застрахователи, респ. претенции срещу застрахователи. Тоест, при логическото тълкуване *per argumentum a contrario*, следва, че в останалите случаи, за да едно лице да изпадне в забава за плащане на едно вземане се прилагат общите правила на облигационното право – арг. чл. 84 ЗЗД.

Представено е писмо изх. № L-2749/26.10.2018 г. (л. 22 в кориците на делото), с което ищецът е поканил ответника да му заплати сумата от 4799,72 лева – регресна претенция по процесната застрахователна преписка.

От обратна разписка (л. 23 в кориците на делото) се изяснява, че писмото с поканата за плащане на регресното вземане е получено от ответника на 30.10.2018 г.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че към 19.11.2018 г. ответникът е бил изпаднал в забава, поради което дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва – или т. нар. мораторна лихва по чл. 86 ЗЗД. В тази насока не могат да се приемат доводите на ответника, че не било ясно кое лице точно е получило поканата. Безспорно е, че документите, вкл. процесната покана във връзка с регресното вземане са достигнали седалище и адреса на ответника, обратната разписка е подписана от служител на ответника – като в случая липса оспорване на положения подпис, поради което и поканата е надлежно получена. Без значение е кой от всички работници и служители на ответника е получил писмото. Отделно от това принципно могат да се вземат предвид и опитните правила при връчване на държавни и общински органи, където обикновено има регистратура и/или деловодство, които са организирани именно във връзка с приемането на книжа и документа оборота в съответния държавен или общински орган.

При аритметическото пресмятане на претенцията и при съобразяване на императивната норма на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (в редакцията действаща от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г.) претенцията е основателна за сумата от 1426,58 лева за периода от 19.11.2018 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 г. до 01.09.2022 г., като за разликата до пълния предявен размер от 1462,58 лева и за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г., претенцията следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендират деловодни разноски разполагат и двете страни.

Ищецът е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че реално е сторил такива, поради което съобразно уважената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП следва да му се присъди сумата от 646,76 лева, представляващи деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноски, поради което съобразно отхвърлената част от исквете и на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, следва да му се присъди сумата от 0,57 лева,

представляващи деловодни разноси за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на СО, с адрес: гр., **че дължи на** ЗК „ЛИ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр., на основание чл. 422 ГПК, във вр. чл. 415 ГПК, във вр. чл. 410 КЗ, във вр. чл. 45 ЗЗД, във вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **сумата от 4799,72 лева**, представляващи регресно вземане по застрахователна преписка (именувана „щета“) № 0000-1261-18-251152 за ПТП от 26.03.2018 г., което е настъпило в гр. София, като лек автомобил „Ауди А6“, рег. № СВ КР се движи от с. Герман към бул. „Цариградско шосе“ и на кръстовището със Стар Лозенски път попада в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно, като в следствие на това по МПС-то са нанесени вреди, **ведно със законната лихва от 08.11.2022 г.** (датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и **сумата от 1426,58 лева**, представляващи мораторна лихва за периода 19.11.2018 г. до 12.03.2020 г. и от 09.04.2020 г. до 01.09.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва **за сумата над 1426,58 лева до пълния предявен размер от 1462,58 лева** и за периода от 13.03.2020 г. до 08.04.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 60570/2022 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП СО, с адрес: гр. **да заплати на** ЗК „ЛИ“ АД, ЕИК:, **сумата от 646,76 лева**, представляващи деловодни разноси и юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП ЗК „ЛИ“ АД, ЕИК: **да заплати на** СО, с адрес: гр., **сумата от 0,57 лева**, представляващи деловодни разноси за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____